

priljubljen družiti, mora poznati in v poštev jemati dotično čustvo, mišljenje in delovanje ter se z razumom in taktom ravnati po formah in navadah, katere so na mestu, ako so tudi sicer smešne in neumne. Opetujem ti: pridobivaj si zajedno k notranji veljavi prikupno zunanost, t. j. olikano vedenje, ki vsakomu ugaja, pa nikogar ne žali; ki ljudem, v tem ko jim ugaja, tudi imponuje. Nikakor ne misli, da resnemu in veljavnemu človeku ni kar dostojno uvaževati, kakó naj bi se nosil v tej ali óni družbi; kakó naj bi tu govoril in tam molčal, tu stal in tam sedèl, kakó jel in pil, kakó naj bi se strigel in za to ali óno priliko oblačil; — vse to so res malenkosti, pa od malenkostij je sestavljen, in malenkosten je svet, in zato jih neizmerno uvažuje. Kdorkoli si je že pokusil kaj svetá, pričal bode, da mu je taktno in olikano vedenje pogostoma več koristilo nego vsa njegova učenost. Samóposebi pa se razumlje, da zunanja olika mora biti vselej združena s pravo duševno omiko; brez te je ta zunanji kòv ponarejen zlatnik od kupra ali medí, katerega ničevost tudi površen, malozvéden svet spozna in z zaničevanjem zavrže. Brez dušne plemenitosti in kreposti ni zunanje čednosti in ljubkosti. (Dalje prihodnjíč.)

Ob slovési.

Oj, čému ti okó rosí,
Čepráv je prišel čas slovésa?
Obriši solzo iz očesa,
In duša naj se ti zvedri!

Poljubez jeden, dva, še to
Privošči méni, deva zála,
Karkoli sva do zdaj sanjála,
Pozábljeno odslej naj bo!

Čemú bi upala, čemú,
Da srečno bova kdáj živela?
Pověj: pri méni li imela
Presrečnih dnij bi in mirú?

Oh, jaz v nesrečo sem zaklet,
Sedanost méni je nemila,
In da cvetlic ne bo rodila
Prihodnost mi, to sam vem spet.

A preveč ljubim te, deklè,
V nesrečo nečem te zvoditi;
Če méni srečnemu ni biti,
Vsaj tebi sreča naj cvetè!

Zatôrej ne žaluj nikár,
Ti dèkle moje črnooko,
V slovó podáj mi nežno roko —
In srečna bodi vsikedár! —

Janko Leban.

